

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

JUDE DEVERAUX

RĂPIREA

Mountain Laurel
by Jude Deveraux

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

JUDE DEVERAUX

RĂPIREA

Editura MIRON

CAPITOLUL 1

Colonelul Harrison citi scrisoarea pentru a doua oară, apoi se lăsă să alunece în scaun și zîmbi. Nu putea fi decît un răspuns la o rugămintă, se gîndi el. Asta era singura interpretare pe care o dădea scrisorii: un răspuns la o rugămintă.

Dar, ca să fie sigur că înțelesese corect, își mai aruncă o dată ochii pe ea. Generalul Yovington emisese un ordin din Washington D.C., conform căruia locotenentul I.K. Surrey urma să-și părăsească postul, din compania *J-Dragoni*, pentru o nouă misiune. Dar, de vreme ce locotenentul murise în urmă cu o săptămînă, colonelul Harrison trebuise să găsească pe altcineva care să-i ia locul.

Un zîmbet larg luminează fața colonelului Harrison. Îl alesese pe căpitanul C.H. Montgomery să ia locul locotenentului Surrey. Căpitanului Montgomery, care îl înlocuia acum pe locotenentul Surrey, i se cerea, să escorteze o cîntăreață de operă, din străinătate, pînă la minele de aur din regiunea Colorado. El urma să rămînă împreună cu ea și cu mica ei suită, compusă din muzicieni și servitori, atîta timp cît doamna avea nevoie de serviciile lui. Misiunea lui era de a o proteja de orice pericol ce s-ar fi putut abate asupra ei și de a face tot posibilul să se simtă bine în timpul călătoriei.

Colonelul Harrison puse scrisoarea la o parte, ținînd-o între degete, cu o asemenea grijă, de parcă ar fi fost o relicvă

de-o valoare inestimabilă; pe față îi apărură un zîmbet larg. Damă de companie, se gîndi el. Falnicul și puternicul căpitan Montgomery va primi ordinul de a fi, nici mai mult nici mai puțin, decît damă de companie. Ba mai mult, căpitanul Montgomery va fi obligat să părăsească Fort Breck.

Colonelul Harrison trase puternic aer în piept, la gîndul că întreaga comandă a fortului va fi în mîinile sale, nemaiaivînd deloc de-a face cu perfecțiunea și cunoștințele exacte ale căpitanului Montgomery. De acum încolo, nu va mai trebui ca oamenii să se uite în ochii comandantului lor pentru orice fel de aprobare de a executa ordine, sau pentru a cere permisiunea de-a face ceea ce-i rugase el, colonelul.

Colonelul Harrison se duse cu gîndul în urmă cu un an, cînd venise pentru prima dată la Fort Breck. Colonelul Collins era un prost bătrîn și bețiv. Singura preocupare a lui fusese aceea de a supraviețui pînă la pensionare, de a pleca din ținutul acesta, populat doar de indieni, și de a se întoarce în Virginia, acolo unde oamenii duceau o viață civilizată. El fusese bucuros să-și transfere toate atribuțiile adjunctului său, căpitanul Montgomery. Și de ce n-ar fi făcut-o? Era de ajuns să-i cunoști palmaresul! La optsprezece ani intrase în armată; în următorii opt ani de instrucție își făcuse, nu prea ușor, drum spre rangurile superioare; începuse ca simplu soldat și, ulterior, dînd dovadă de un extraordinar eroism pe cîmpul de luptă, a fost avansat la gradul de ofițer. În doar trei ani a obținut titlul de căpitan, de la locotenent secund, și, fără îndoială, în cîțiva ani va fi mai mare în grad decît colonelul Harrison; nu că n-ar fi obținut pe merit toate gradele din armată. În nici un caz. După cum spunea chiar colonelul Harrison, căpitanul Montgomery era tipul perfect de militar. Nu-și pierdea cumpătul în timpul

luptei celei mai crîncene, dar nici capul. Era generos, onest și înțelegător cu oamenii din subordinea sa, așa că toți credeau că el e cel care conduce fortul. Ofițerii se duceau la el cu problemele lor, soțiile ofițerilor roiau în jurul lui, făcîndu-i ochi dulci și cerîndu-i părerea în legătură cu evenimentele sociale. Căpitanului Montgomery nu-i plăcea băutura și el nici nu frecventa bordelul din apropierea fortului; nimeni nu-și amintea să-l fi văzut enervîndu-se. Era, de fapt, bun la orice. Călărea ca un jocheu și putea găuri, din goana calului, ochiul unui curcan aflat la o depărtare de o sută de yarzi. Cunoștea limbajul indian al semnelor și se descurca destul de bine în vreo șapte dialecte. Pînă și indienii îl plăceau al naibii de mult și ziceau că e un om în care poți să-ți pui nădejdea și pe care poți să-l respecți. Mai bine ar fi murit decît să-și calce cuvîntul.

Părea că toată lumea îl iubește, îl respectă și îl admiră pe căpitanul Montgomery; ba unii chiar îl venerau. Toți, cu excepția colonelului Harrison, care, nu că nu-l iubea, ba chiar îl ura sau, mai bine zis, pur și simplu îl detesta. Orice reușită a căpitanului îl făcea pe colonel să-l disprețuiască și mai mult. Soldații în termen aflară curînd, la numai o săptămînă de la venirea colonelului Harrison, că acesta nu avea nici cea mai mică idee despre viața din Vest. Și acesta era purul adevăr. Era prima oară în viața lui cînd se afla într-o misiune la vest de Mississippi. Căpitanul Montgomery nu se oferise să-l învețe pe colonel cum să țină hățurile fortului în actuala sa situație. Era mult prea politicos, dar, în cele din urmă, colonelul a fost nevoit să-i pună cîteva întrebări. Căpitanul avea răspuns la toate întrebările, știa toate răspunsurile, și știa întotdeauna cum să aplaneze o ceartă.

Abia după cinci luni de la venirea sa în Fort Breck, colonelul începu să-l urască pe omul care avea în buzunar

răspunsul la orice problemă. Colonelul avea o fiică de șaisprezece ani care, practic, leșina la vederea unui bărbat, lucru care nu-l prea avantaja în fața celorlalți.

Indignarea colonelului Harrison ajunsese la culme, vara trecută, într-o dimineață toridă, când, în mod josnic, ordonase ca soldatul care nu reușise să se trezească la timp, pentru instrucție, să primească douăzeci de bice pe spinare. Era scârbit de moarte de bețiile care se țineau lanț în fort, așa că vru să dea un exemplu, pedepsind un soldat. Nu luă în seamă privirile pline de ură ale celorlalți, dar simți un gol în stomac. De fapt, el nu era un om rău, dar tot ce dorea era să întărească disciplina în acest loc.

Cînd căpitanul Montgomery ieși la careu și se opuse acestei pedepse, colonelul Harrison văzu roșu înaintea ochilor. Îi aduse la cunoștință căpitanului că fortul se afla sub comanda lui și că, dacă nu voia să-și asume pedeapsa soldatului, să nu se amestece. De-abia cînd îl văzu pe Montgomery că-și scoate tunică, colonelul își dădu seama ce avea de gînd să facă.

Aceea a fost cea mai nenorocită dimineață din toată viața sa de colonel și și-ar fi dorit nespuse să se fi putut duce să se culce și să sară peste ea. Căpitanul Montgomery – curajosul și desăvîrșitul căpitan Montgomery – încasă cele douăzeci de lovituri de cravașă. O clipă, colonelul avu impresia că se pregătea o răzmeriță atunci cînd toți recruții refuzară să pună mîna pe cravașă. În cele din urmă, un locotenent-colonel biciui spațele vînjos al lui Montgomery și, după ultima lovitură, aruncă cravașa în noroi și se întoarse către colonel aruncînd scînteie de ură din privire.

– Altceva... domnule? șuieră el printre dinți.

Timp de două săptămîni de-abia dacă cineva îi adresă vreun cuvînt colonelului, inclusiv fiica și soția sa. În ceea ce-l

privește pe căpitan, acesta se întoarse la datorie chiar a doua zi dimineață, fără măcar să facă nici cea mai mică strîmbătură de durere, deși, probabil, că avea dureri insuportabile. Faptul că nici măcar nu se dusesse la infirmerie, pentru cîteva zile, a pus capăt la toate. Începînd cu acea zi, colonelul Harrison nici măcar nu se mai strădui să-și ascundă disprețul față de căpitan. Firește, căpitanul nu lăsă să-i scape nici unul din sentimentele ce le nutrea față de colonel; de bună seamă, fiindcă oamenii perfecți, ca Montgomery, nu-și trădează sentimentele. El continuă să fie același căpitan desăvîrșit de mai înainte: prietenos cu bărbatii, galant cu femeile. Un bărbat demn de toată încrederea. Un bărbat care, după spusele colonelului Harrison, avea nervi de oțel. Un bărbat pe care nu l-ai fi prins niciodată pe picior greșit. Un călăreț neîntrecut și un ochitor de elită. Un bărbat care, probabil, ar fi stat în fața morții cu zîmbetul pe buze.

Dar de data asta, se gîndi colonelul, era momentul să se debaraseze de această perfecțiune întruchipată. Generalul Yovington îi ceruse o escortă pentru o cîntăreață ambulantă, de operă, iar el avea să-l trimită pe ilustrul căpitan Montgomery.

– Sper să fie o grăsană! zise colonelul cu voce tare. Sper să fie grasă.

– Ce-ai spus, domnule? întrebă caporalul care ședea la masa din capătul celălalt al încăperii.

– Nimic, mîrri colonelul. Trimite-l pe căpitanul Montgomery la mine și apoi poți să pleci. Colonelul nu luă în seamă privirea pe care i-o aruncă subalternul.

Prompt ca întotdeauna, căpitanul Montgomery își făcu apariția, în timp ce colonelul încerca cu greu să nu schițeze nici

un gest. Pe uniforma albastră, impecabilă, a căpitanului, nu se zărea nici cel mai mic fir de praf; în sinea sa colonelul bănuia că-i fusese făcută, special, pe măsură, deoarece căpitanul avea un metru și optzeci de centimetri înălțime.

– M-ați chemat, domnule? întrebă căpitanul Montgomery luînd poziție de drepti.

Colonelul Harrison se întrebă dacă l-ar putea vreodată tulbura ceva pe acest om.

– Am un ordin pentru dumneata, din partea generalului Yovington. Ai auzit vreodată de numele acesta?

– Da, domnule.

Cum de-i trecu colonelului prin gînd că Montgomery n-ar fi știut să răspundă la orice? Se ridică de la biroul său, își împreună mîinile la spate și începu să se plimbe de colo-colo, prin cameră. Trebuia să-și rețină orice urmă de satisfacție din voce.

– După cîte știi, generalul Yovington e un om de seamă și orice hotărîre a sa e pe deplin justificată. Nu cred că ar permite unor persoane, ca dumneata sau ca mine, să cunoască adevăratele rațiuni ale hotărîrilor sale, dar, în cele din urmă, atît dumneata cît și eu sîntem soldați și datoria noastră este aceea de a executa un ordin, nu de a-l comenta. Îl privi pe căpitan drept în ochi. Pe fața acestuia nu se citea nici nerăbdare, nici neli-niște; nimic altceva decît calmul acela pe care îl afișa întotdeauna. Poate că, în cele din urmă, el va fi cel care îi va sfîșia această mască de calm. Ar fi în stare să-și pună în joc solda pe o lună întreagă, numai s-o poată face.

Colonelul se îndreptă spre biroul său și luă scrisoarea în mînă.

– Am primit asta de dimineată, printr-un curier special. Este de maximă importanță. Dintr-un motiv sau altul, generalul pare a fi, să zicem, foarte atașat de o cîntăreață de operă, iar acum această doamnă dorește să cînte în fața minerilor de la minele de aur; așa că el dorește o escortă militară pentru protecția ei.

Colonelul se uită intens în ochii căpitanului Montgomery; avea privirea ațintită asupra lui, căci nu voia să-i scape nici cea mai mică reacție a acestuia.

– Generalul îl desemnase pe locotenentul Surrey pentru această misiune, dar, după cum știi, nu mai poate fi vorba despre el, așadar, după ce-am analizat îndelung situația și posibilitatea de a-l înlocui cu altcineva, te-am ales pe dumneata, căpitane.

Colonelul Harrison era cît pe ce să sară în sus de bucurie văzînd cum Montgomery clipește des de cîteva ori și-și înclăștează gura.

– Ți se cere să preîntîmpini orice pericol s-ar abate asupra ei, să eviți ca indienii s-o stînjenească în vreun fel, să-i oprești pe mineri să-i facă avansuri, într-un cuvînt s-o faci să se simtă cît mai bine. Cred că asta înseamnă să ai grijă să fie bine hrănită, iar apa cu care se spală să fie potrivită.

– Cu respect, îmi permiteți să refuz această misiune, domnule, spuse căpitanul Montgomery, luînd din nou poziție de drepti, ațintindu-și privirea înainte, la cîțiva centimetri deasupra capului grizonat al colonelului.

Colonelul nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

– Nu-i o rugăminte, ci un ordin. Nu ai fost rugat, ți s-a ordonat. Nu-i o invitație pe care poți s-o refuzi.

Respect Spre uimirea colonelului, Montgomery renunță la ținuta sa rigidă și, fără să ceară permisiunea, se așează pe un scaun; apoi își scoase o țigară de foi din buzunarul interior al tunicii.

– O cîntăreață de operă? La naiba, ce știu eu despre o cîntăreață de operă?

Colonelul știa că trebuia să-l admonesteze pe căpitan pentru că se așezase fără să-i ceară permisiunea, dar, în ultimul an, măcar învățase că armata din Vest nu se aseamăna cu nimic cu cea din Est, unde disciplina era pe deplin înțeleasă. Și apoi nu putea să nu se bucure de mina consternată a căpitanului cel desăvîrșit.

– Ei, hai, căpitane, n-ai decît să-ți imaginezi. Cine s-ar pricepe mai bine ca dumneata la așa ceva? Trebuie să recunosc că, în întreaga mea carieră de douăzeci de ani de serviciu militar, nu am văzut pe cineva care să aibă o reputație mai bună ca a dumitale. Ridicat în grad pe cîmpul de luptă și, în același timp, un sfetnic de netăgăduit pentru orice ofițer. Dumneata ai luptat deopotrivă cu albi, și cu indienii; ai prins și nelegiuți, și renegați. Ești, prin excelență, un bărbat, dar poți da sfaturi și doamnelor, despre cum se aranjează o masă; apoi, după spusele lor, ești un dansator înăscut. Zîmbi atunci cînd căpitanul Montgomery îi aruncă o privire plină de dușmănie. Niciodată nu renunțase la aspectul său imperturbabil, nici chiar în ziua în care încasase cele douăzeci de bice în locul soldatului.

– Ce legătură e între Yovington și ea?

– Generalul Yovington nu mi-a făcut nici o destăinuire în acest sens. El a emis doar ordinul. Va trebui să pleci mîine, în zori. După cîte știu, femeia se află deja în munți; a ajuns acolo prin mijloace proprii. O vei recunoaște după... Se uită din nou

la scrisoare, stăpînindu-și cu greu un zîmbet, apoi continuă: călătorește într-o caleașcă, puțin modificată. E roșie și are... să văd, numele *La Reina*, pictat pe o latură. *La Reina* e numele cîntăreței. Am auzit că e foarte bună. Mă refer la voce. Nu mai știu la ce se pricepe în afară de asta. Generalul nu m-a informat.

– Călătorește într-o caleașcă?

– Da, una roșie. Colonelul Harrison își permise un zîmbet vag. Ei, hai, căpitane, doar nu e o misiune așa de grea. Gîndește-te cum o să arate palmaresul tău după asta. Gîndește-te la ce va urma. Dacă îți faci datoria cum se cuvine, vei deveni curînd însoțitorul fiicelor de generali. Sînt sigur că propria mea fiică îți va da o recomandare favorabilă.

Brusc, căpitanul Montgomery se sculă în picioare.

– Cu tot respectul, domnule, nu pot face asta. Trăim o perioadă de prea mare neliniște și datoria mă cheamă în altă parte. Sînt atîția coloniști care au nevoie de protecție, ca să nu mai vorbim de disputele referitoare la sclavie sau la posibilitatea unui război. Nu cred că-mi pot permite să-mi părăsesc postul ca să...

Colonelul Harrison își pierdu simțul umorului.

– Căpitane, aceasta nu este o rugămintă. E un ordin. Fie că-ți place, fie că nu, consideră-te în misiune pe o perioadă nedefinită. Vei sta în preajma acestei femei cîtă vreme va dori ea. Vei merge alături de ea, unde-ți va spune, vei face tot ce ți se va cere, chiar să împingi caleașca pentru a o scoate din noroi. Dacă nu execuți ordinul, te voi arunca în închisoare, te voi deferi Curtii Marțiale, vei fi acuzat de trădare și vei fi împușcat. Dacă va fi nevoie, eu voi fi cel care va apăsa pe trăgaci. Ai înțeles? M-am făcut înțeles sau nu?

— Da, domnule, răspunse căpitanul Montgomery printre dinți.

— Bine, atunci du-te și strânge-ți lucrurile. Trebuie să pleci mâine, în zori.

Colonelul observă că Montgomery voia parcă să spună ceva.

— Ce e? șuieră el.

— Toby, fu tot ce putu să spună căpitanul printre dinții încleștați.

Așadar, căpitanul avea și el, ca toată lumea, problemele lui, se gîndi colonelul, gata să-l contrazică mai departe, menționîndu-i că ordinul nu-l prevăzuse și pe soldatul vorbăreț și sfrijit, care abia dacă-i ajungea căpitanului pînă la umăr. Dar colonelul își aminti foarte clar de furia recruților din ziua în care căpitanul încasase bătaia, în locul soldatului, și zise:

— Bine. Ia-l. Oricum, aici nu ne e de nici un folos.

Căpitanul dădu din cap în semn de mulțumire, dar nu rosti nici un cuvînt, în timp ce se întoarse pe călcîie și părăsi biroul colonelului.

După plecarea căpitanului, colonelul se afundă comod în scaun și lăsă să-i scape un oftat de ușurare, dar, în același timp, se simți puțin nervos. Va putea el oare să țină în mînă acest fort, în care domnea lipsa de disciplină și în care majoritatea soldaților erau țărani ce se înrolaseră numai ca să aibă unde să-și umple burțile? Jumătate din ei erau mai tot timpul beți și cu greu îi puteai opri pe cei ce voiau să dezerteze. Rezultatele obținute de el în ultimul an, fuseseră mulțumitoare, dar știa bine că i se datorau, în mare parte, căpitanului Montgomery. Va putea oare să stăpînească fortul, de unul singur?

— La naiba, zise el, furios, închizînd cu zgomot un sertar al biroului. Desigur că va putea comanda fortul de unul singur.

Ring Montgomery — Ring era numele lui prescurtat — privi îndelung femeia, printr-o lunetă pe care apoi o strînse furios.

— Ea e? întrebă Toby din spatele lui. Ești sigur că ea e? Era cu un cap mai scund decît Ring, avea părul vîlvoi și pielea de culoarea sucului de nuci.

— Crezi că sînt multe nebune care să călătorească singure, spre un oraș de patruzeci de mii de mineri?

Toby luă luneta și privi. Erau pe vîrful unui deal și priveau în jos, spre o vîlcea lină, unde staționa o caleașcă nouă, de un roșu-aprins, în lumina apusului; nu departe de ea era înălțat un cort. În fața caleștii, la o masă, stătea o femeie care-și lua, fără grabă, cina, în timp ce era servită de o femeie blondă.

Toby coborî luneta spre ele.

— Ce crezi că mănîncă acolo? Parcă aș vedea ceva de culoare verde, în farfurie. Crezi că e mazăre? Sau poate că e fasole verde. Că doar n-o fi carne verde, așa cum ne dă nouă la popotă.

— Ce-mi pasă mie ce mănîncă? Fir-ar să fie, Harrison asta! Lua-l-ar dracu și aici și pe lumea cealaltă! Nenorocitul. Nepriceputul. Doar pentru că nu e în stare să țină în mînă un fort de mărimea fortului nostru, mă îndepărtează pe mine, ca să-și facă jocul lui murdar.

Toby căscă. Mai auzise asta de mii de ori înainte. El fusese, în permanență, alături de Ring, de cînd acesta era un puști; poate că altora le părea indiferent, dar el știa adevărul adevărat.

– Ar trebui să îi zici sărumîna, băiete. Ne-a ajutat să ieșim din fortul ăla uitat de Dumnezeu și ne-a adus aici, unde al nostru e aurul, măcar de l-am scoate noi, cu mîinile goale...

– Avem o misiune și intenționez s-o îndeplinesc.

– Matala aveți dreptate, domle, da io nu mi-s din armată.

Ring începu să-i amintească lui Toby de uniforma pe care o purta, dar știa bine că-și răcește gura degeaba. Toby era în armată numai pentru Ring și nu din alte motive. Care era scopul armatei sau care erau îndatoririle în cadrul armatei, acestea erau lucruri de neînțeles pentru Toby.

În schimb, ele erau totul pentru Ring. El se afla în armată încă dinainte de a-i crește primele tuleie; încercase întotdeauna să-și facă datoria, să fie onest, să afle unde este nevoie de el și să dea o mîină de ajutor. Pînă anul trecut, cînd colonelul Harrison luase comanda, fusese mulțumit și obținuse o mulțime de succese. Harrison era un tîmpit incompetent, un om care niciodată în viața sa nu luase parte la nici o acțiune, un șoarece de bibliotecă oarecare, care fusese trimis în Vest și habar n-avea ce trebuia să facă. Își revărsa furia nepriceperii pe umerii căpitanului, făcîndu-l pe Ring responsabil de tot ce nu era el în stare să facă.

– Acum mănîncă altceva, zise Toby uitîndu-se prin lunetă. Crezi că e salată de lăptuci? Sau poate de morcovi? Crezi că mai are ceva pe lîngă biscuiții ăia fără sare?

– Ce dracului mă interesează pe mine ce mănîncă ea? Se dădu cîțiva pași înapoi de la buza dealului. Ar trebui să facem un plan. Mai întîii de toate, femeia asta nu-i nici bună, nici rea. Dacă ar fi bună, n-ar avea ce căuta aici singură, iar dacă ar fi rea, n-ar avea nevoie de o escortă. Oricum ar fi, n-are nevoie de mine.

– Ce scrie acolo pe portiera caleștii?

Ring se opri din mărșăluit și făcu o grimasă.

– *La Reina, ducesa care cîntă.*

Mai aruncă o privire spre caleașca roșie.

– Toby, trebuie neapărat să facem ceva. Doar n-o s-o lăsăm pe tînăra asta să intre în zona minelor. Sînt convins că habar n-are în ce se bagă. Dacă și-ar da seama la ce se expune, s-ar întoarce la locul ei de origine.

– La locul ei de ce? zise Toby.

– De origine. Adică acolo de unde a venit.

– Știi, chiar mă gîndeam, cum de-a venit de una singură, de-așa de departe. Crezi că a mînat singură caleașca?

– Sfinte Dumnezeule! Firește că nu. Nu se mîină așa ușor.

– Atunci, unde-s vizitii?

– Nu știu, zise Ring, dînd din mîină în semn că vrea să fie lăsat în pace. Poate au părăsit-o, să se ducă să lucreze la minele de aur. Cred că femeia îmi va fi recunoscătoare dacă îi voi spune ce riscuri presupune călătoria pe care are de gînd s-o facă.

– Hmmm! mormăi Toby. Niciodată n-am văzut sau n-am auzit de vreo femeie recunoscătoare.

Ring luă luneta de la Toby și mai privi o dată.

– Ia privește-o! Stă acolo și mănîncă, liniștită, și, dacă nu mă înșel, are o farfurie din cel mai fin porțelan. Nu prea pare să fie o femeie obișnuită să înfrunte greutățile dintr-o tabără de căutători de aur.

– Mi se pare nostimă. E cam plinuță de la talie în sus. Mie îmi place ca partea de la talie în sus să fie mai plinuță. Și dacă spun tot adevărul, îmi place mai plinuță și de la talie în jos. De aici, însă, nu-i văd fața.